

Јелена Савић

# НА АУТО-ПУТУ БРАТСТВА И ЈЕДИНСТВА

## МОЈ ЈУЖНИ ВЕТАР

Шта раде Џеј и Синан, два мртвака, у песмама мојим?  
Опстајући у Јужном ветру,  
Утемељујем се.  
То није бедни покушај Тарантина.  
То су осамдесете и деведесете,  
Култура нашег сећања,  
Историја нашег опстанка.  
Институције културе воде своје политике суживота  
У ком нема нас.  
Живота у смрти.

## КУДА ИДУ ЉУДИ КАО ЈА?

Куда иду људи као ја?  
Питам за друга.  
Јер живот опстаје,  
Тера на животарење.  
Покора и сужањ.  
Статус живота као моралне дужности од које резонанце дрхтуре бојећи се своје  
употребе.  
Жели само обичне ствари, разговор, шетњу, некад неки заједнички ручак у својим  
четрдесетим.  
А не, дозволите да вас исправим, не чак ни партнера.  
Културно се не уздиже јер нема уздицања овде.  
Само пешчане дине понижавања и понижења.  
Недигнификовани.  
Куд год да кренем теби се враћам поново.  
У мајем кавезу.  
Јер ти си све што је преостало.  
Мачке јуре по изbezумљеном разбацаном бетону у парампарчад и нестају испод  
блокова Вриштеће арматуре док савезнички бацачи брује, а нико не би да буде *nazi*.

10. 5. 2021.

## У САНУ СЕ ПУШТА ЦИГАНИЈА

Све су перформанси.  
 Свака врста бриге белачке или ромске.  
 Свака врста ангажовања.  
 Учим знаковни језик да ћутим док говорим.  
 То је перформанс са суштином.  
 Моја поезија је ионако мртворођена.  
 Могу да будем наративна.  
 И без духа.  
 И без талента.  
 И без песничких квалитета.  
 У САНУ се пушта циганија.  
 Неки Роми говоре  
 Без духа и талента,  
 Без песничких квалитета  
 О ромској култури.  
 Све је перформанс.  
 Води ме на Јадранско море.

11. 3. 2021.

## НА АУТО-ПУТУ БРАТСТВА И ЈЕДИНСТВА

Ромске теме на српском звуче скрнавo.  
 То нико неће објавити.  
 Хоће ли бити ромске поезије ван кочија, коња, романси, стаза прошлости?  
 Мали холокаусти.  
 Изгледа Роми имају ДНК отпоран на ковид-19.  
 Резилијенција у новом-старом руху.  
 Каскадне падове не можемо више бројати.  
 Падови су без уметничке вредности.  
 На Ауто-путу братства и јединства ми је остало срце на врућем асфалту.  
 Док у четрдесетим учим да возим и први пут притискам гас.  
 Не завршавам ствари.  
 Новац се претаче кроз прсте у ништа.  
 Као живот.

Што нисам Југославија или R2-D2  
 Да будем вољена.

11. 3. 2021.

## ЗАЗОРНА ОДБАЧЕНА

Појела бих све цвеће љутито,  
И значајно, клизим преко виолинског кључа на супу од бундеве.  
Снег, дајте снег, снег и мраз! Сада! Камера!  
Направила бих бољи комад, користила свој глас, видео-клипове, али немам времена.  
Немам ресурсе. Оскудица мог света.  
Тишина иза огледала.  
Ја сам зазорна одбачена, *abject*.